

HLAS

od Panny Marie

Ročník 12

číslo 4

VÁNOCE 2007

Milí farníci a poutníci!

Vánoce jsou svátky štědrosti. Ta má svůj počátek ve štědrosti samotného Boha, který se s lidstvem podělil o to nejcennější, co měl. Daroval nám vlastního Syna. Lidé chtějí Boha napodobit. Ať vědomě, nebo podvědomě. Snaží se také obdarovat někoho druhého, a tak mu udělat radost.

Já bych rád využil tohoto úvodníku, abych vám všem poděkoval za mimořádnou štědrost, kterou jste projevili naší farnosti v uplynulém roce. Již šest roků intenzivně opravujeme a budujeme, což by nebylo možné bez vaší pomoci brigádnické i finanční. Oprava fary, do níž jsme se pustili v posledních dvou letech, byla pořádným soustem, ale všichni víme, že nutným. Velmi si vážím obrovské pomoci ze strany Obce Žarošice i farníků a přátel poutního místa. Dílo jste podporovali od počátku svými dary, a když bylo nutné je v závěru dofinancovat, někteří z vás velkoryse zapůjčili farnosti nemalé částky. Fara je opravená, poskytne důstojné bydlení kněžím. Dluhy se postupně splatí, ale před námi stojí ještě jeden úkol. Přál bych si, aby fara byla otevřeným domovem pro vás, farníky. A to je úkol pro nás všechny. Když píšu tyto řádky, s radostí slyším štěbetání předškolních dětí, které se poprvé sešly na faře se svými maminkami, aby si spolu hrály, něco pěkného vyrobily a hlavně byly chvíli spolu. Doufám, že se najdou další obětaví a nápavití farníci, ochotní připravit program pro druhé, a na faře bude často živo jako dnes.

Boží Syn přišel na svět do stáje, která se rázem stala chrámem. Kde je pro něj místo, může se i naše zem měnit v původní ráj. Vánoce prožité v úžasu nad štědrostí Boha k nám, bohaté na radost, pokoj a lásku přeje

P. Josef Pohanka

Ze života farnosti

Celostátní setkání mládeže

Tábor - Klokoty

Letošní celostátní setkání mládeže probíhalo ve dnech 13. – 19. srpna v Táboře – Klokotech. A já spolu s několika dalšími mladými z naší farnosti jsem se tohoto setkání zúčastnila. Na podobném setkání jsem už byla na Sváté Hoře u Příbrami a ve Žďáru nad Sázavou, takže jsem věděla, co mě čeká. O to více jsem se těšila.

Během pondělí 13. srpna se účastníci ze všech koutů naší vlasti začali sjíždět do „husitského“ města Táboře, kterému rázem přibýlo 5 tisíc obyvatel. Postupně jsme byli ubytováni. Někteří přímo v Táboře, jiní v sousedním Sezimově Ústí, kde jsme dočasný domov dostali i my. Ještěže jsme mohli

po celou dobu setkání zdarma využívat autobusy MHD, poněvadž některá místa byla hodně daleko od ubytovny.

V dopoledním programu byla možnost výběru modlitby v různém společenství a katecheze, které bývaly rozděleny podle věku účastníků. Pak následoval oběd, který nám vydávali u stánků. Někdy bývalo velmi těžké rozhodnout se, jak strávit odpoledne. Vybrat si z bohaté nabídky přednášek, koncertů a dalších aktivit, protože lákavé bylo všechno.

Vrcholným bodem setkání byl benefiční koncert pro Haiti, na kterém se vybralo při sbírce 350.000,- Kč. Na mě velmi zapůsobilo obrovské spole-

čenství mladých lidí, kněží a biskupů při mši svaté. Ale asi největší můj zážitek byla sobotní vigilie, při které jsme za svitu svící, zpěvu písní, v krásné atmosféře prožívali společenství s Ježíšem uprostřed nás. Během celého setkání nás doprovázely dvě scholy: SBM z Brna a CREDENC z Ostravy.

V neděli nastal den, na který se těšil málokdo. Loučení... Ale když jsem si uvědomila, že jsme načerpali mnoho duchovní posily a odvážíme si plno zážitků, tak se člověk domů těšil, že se s domácími podělí o to, co jsme načerpali.

Setkání uběhlo rychle, ale věděli jsme, že se s některými novými kamarády neloučíme nadlouho. V sobotu 22. září proběhlo v brněnské katedrále setkání Táborníků i těch, kdo se nemohli do Tábora vypravit. Společně jsme si zavzpomínali při prohlížení fotek ze setkání.

Myslím, že mi toto celostátní setkání mládeže v Táboře – Klokotech mnohé přineslo a vůbec nelituji volna, že jsem jela. Stálo to za to.

Ludmila Krönerová ml.

Několik zajímavostí ze setkání:

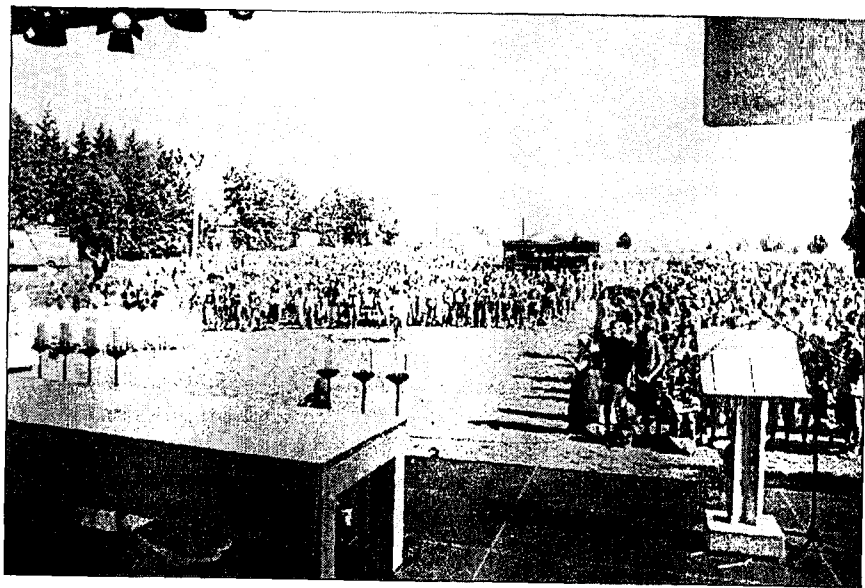
Víte, že ...

- setkání se zúčastnilo přes 5 600 mladých, 15 biskupů, 140 kněží
 - nejčastější dívčí jména byla Marie (297), Jana (220) a Veronika (164)
 - mezi chlapci bylo nejvíc Janů (247), Petrů (161) a Jirků (143)
 - průměrný věk účastníků byl 19,3 roku
 - každý den se snědlo 11 tisíc rohlíků, 500 bochníků chleba a vypilo 18 tisíc litrů čaje
 - v programové nabídce bylo 200 workshopů
 - diskusní skupiny vedlo 133 přednášejících
- v průběhu týdne hrálo 32 kapel a hudebních těles

Misijní jarmark

Na začátku stál návrh jedné farnice, jestli by se naše děti nemohly podělit o svou oblíbenou hračku s chudými dětmi. Bylo to právě v době kolem misijní neděle. A mě už delší čas provází myšlenka, jak v naší farnosti oživit misijního ducha. Vždyť kromě misijní neděle, při níž věnujeme nějaký peníz na misie, nic víc neděláme. (Teď mám na mysli farnost jako celek, poněvadž vím, že někteří podporují práci misionářů prostřednictvím osobních darů

a samozřejmě modlitbou.) I sama misijní neděle bývá většinou překryta žarošickými hody. Na počátku října se v Brně konal Misijní kongres dětí, na kterém se sjelo na půldruhého tisíce dětí z celé republiky. Osobně jsem tam nebyl, ale fotky z této zdařilé akce mě inspirovaly k úvahám, jak pro podporu misí získat naše nejmenší. Poněvadž ducha solidarity je zapotřebí pěstovat v člověku od nejútlejšího věku.

Nápad tedy přišel v pravý čas. Na páteční mši svaté, inspirovány příkladem svatého Františka z Assisi, děti dostaly za úkol vyrobit nějakou věc, která by mohla být užitečná někomu jinému. Ti méně zruční pak mohli věnovat něco ze svých věcí. Následovalo moje napjaté očekávání, jak to dopadne. Myslím, že jsme byli mile překvapeni množstvím předmětů, které se za týden v kostele sešly. Jaké krásné a nápadité věci dokázaly děti vyrobit. Od obrázků, předmětů z keramiky,

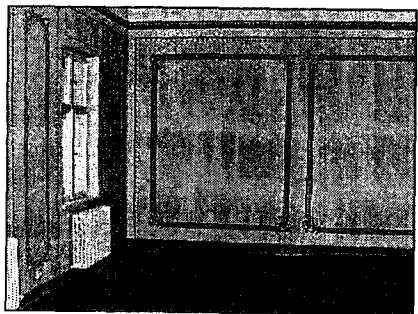
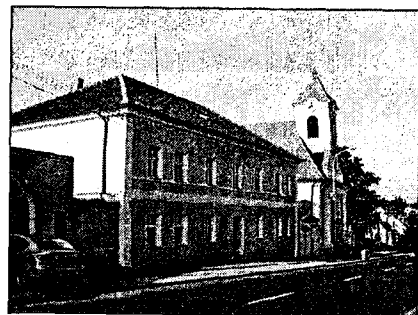
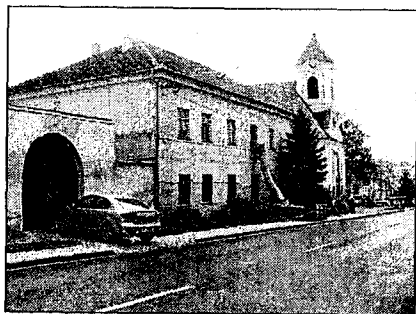
výšivek, až po bábovku nebo věnečky na hřbitov. A nemluvě o hračkách, kterých se dokázali nejmenší vzdát.

V černouškovi, který u betléma do klobouku o vánočních svátcích sbírá pro misie, bylo po misijním jarmarku spočítáno 3.200,- Kč. Vybrané peníze však nejsou v tomto případě to nejdůležitější. Mnohem větší váhu měla radost a hrdost malých dárců, kteří dali něco ze svého na pomoc těm, kteří zdaleka nemají, co máme my.

P. Josef Pohanka

Generální oprava fary

Několik snímků jako dokumentace provedeného díla.

Zpráva z pěší poutě do Svaté země

V září se ze sousedních Dambořic vydal na pěší pouť do Svaté země Mikre Kratochvíl, mladší bratr Martina, který je varhaníkem v Násedlovicích. Není žádným poutníkem-zajícem, neboť loni podnikl obdobnou pouť do španělského Santiaga k hrobu apoštola Jakuba. Od rodičů jsem dostal zprávu z jeho cesty. Myslím, že může být zajímavá i pro naše čtenáře, proto ji otiskuji v poněkud zkráceném znění.

„Jsou to už dva měsíce, co jsem se vydal na cestu. Po Santiagu de Compostella jsem se dušoval: Už nikdy sám! Nevím, jak je možné, že jsem na to zapomněl. Už si ale pomalu zvykám.

Úplně výborné to bylo na Slovensku a v Maďarsku. Kam se hrabou Němci se svojí pověstnou pohostinností. Člověk, kdyby nebyl chlap, málem by brečel, ne proto, že ho bolí nohy, ale když zažívá tu bratrskou lásku, která nám byla dána jako úžasný dar od Boha.

Nejhůř jsem se cítil v Rumunsku. Nákladák za nákladákem, žádná nebo téměř žádná krajnice, pořád někdo po mě vyptával cigarety. Ale lidé jsou všude dobří. Nikdy se nestalo, že bych spal venku...

Jak jsem se bál Bulharska! Všichni mě varovali, ale bylo to tam nádherné. Aut jsem potkal za celý den asi tolik, co v Rumunsku za 2 minuty (dokážete si představit, co to v Rumunsku bylo za humus, ty zplodiny). Je fakt, že jsem tam nepotkal ani kostel. Ale milých lidí spoustu. Jeden příklad za všechny:

Vlezu do obchůdku v malé vesnič-

ce, je neděle, už dvacet kilometrů jdu v dešti, celý zablácený ve svém mundařu, vzeřeni jak kosmonaut. Pan prodavač, majitel krámků, se rozzářil a jen vzdychal: „Jé, jé... že by poutník?“ Byl ze mne očividně unesen a já z něj. Možná to tak přes mejl nevyzní, ale docela mi zvedl náladu, která po noci s alkoholikem a po chůzi s vodou v botách, nebyla právě o.k.

Teď se prodírám dlouhým Tureckem. V neděli 28. října se v Istanbulu běžel Euro-asia marathón, přes Bospor byl na několik hodin otevřen jeden z mostů. Celou dobu to hrnu, abych tam byl a přešel i Bospor pěšky. Jeden den, jediný den mi chyběl! Byl jsem 40 km od centra Istanbulu, na předměstí, kde nebylo v mých silách najít nocleh. Ještě když mě transportovali vojáci do kasáren, jsem si bláhově myslel: snad tu. Ale nikoliv. Oni nejsou žádný hotel, odeslali mě do centra. Tam není nebezpečno, je tam spousta cizinců a hotelů. Už to není pěší pouť, použil jsem vojenské vozidlo, mikrobus, metro, tramvaj i taxíka, a to během jednoho dne. Ve městě jsem zkusil dva hotely. Po prvním úleku mi recepční řekl, že mají plno. Začalo hledání kláštera františkánů, který tam měl být. Asi v 11 hodin v noci jsem ubytován na francouzské ambasádě. A abych se dostal dál, použil jsem na dalších 100 kilometrů autobus. Istanbul je ztraceně dlouhé město.

Další den se snažím na vše špatné zapomenout, v pohodě si to šlapu po silničce v krásných horách, když tu slyším za sebou zastavovat auto. Oto-

čím se: vojáci se samopaly. Usměvaví byli, až na ten samopal. Pas, zapisovávání, telefonáty. Otázky: „Kam jdeš? Proč po této cestě?“ Zatím jsem byl v klidu, až voják po ukončení rozhovoru začal: „Můj komandant řekl, že pokud jdeš for church (kvůli víře či jako věřící)...“; odvrátil se a začal přemýšlet, jak se anglicky vyjádřit. Ale už se k tomu navrátil. Dostal jsem strach. Následoval další transport do kasáren.

Komandant se mě zeptal: „Miroslave, jaký je tvůj důvod? Proč a kam jdeš?...Proč Sýrie?“ Rozhodl jsem se říkat, že jdu do Sýrie. „Protože chci do Jordánska.“ Tomu nerozuměl, turecky ho nazývají Ulman, tak říkám: „Petra, Amman, Akaba...“ „Miroslave, I don't believe you! (Miroslave, nevěřím ti!)

Don't eat me! (Nekrm mě! – myšleno těmi řečmi). Nevím přesně, co mi nevěřil, zda mě podezříval, že chci do Izraele nebo že se chci v Sýrii nechat naverbovat do nějaké teroristické organizace, nevím. Propustili mě, ale dali mi to pocítit.

Prostý lid je tu však dobrý. Jako všude jinde. Stále jsem zván na čaj, když spím u lidí, dostanu jídlo...

Cesta je dlouhá. Kdyby byla o polovinu kratší, ještě by byla dost dlouhá. A proto se utěšuji myšlenkou, kterou mi daly na cestu řádové sestry z Cérové na Slovensku: „Mysli na to, že jednou to skončí.“ Ano, už jen měsíc. Já si ho ještě rozdělím na turecký půlměsíc a syrské dvě hvězdy.“

Bosphorus

Vypsáno z matrik

(od 1. června do 25. listopadu 2007)

Z vody Ducha svatého se znovu narodili:

5. srpna	Jan Marada z Násedlovic
19. srpna	Filip Jan Stanislav z Uhřic
28. října	Tereza Stanislavová z Uhřic
25. listopadu	Marek Křišica ze Žarošic

Svátostné manželství uzavřeli:

7. července	Josef Procházka ze Želetic Romana Svobodová ze Žarošic
15. září	Tomáš Wies z Křepic Veronika Chromá ze Žarošic
22. září	Luděk Coufal z Brna Marcela Urbánková z Násedlovic
	Tomáš Rajsigl z Kyjova Michaela Raušová ze Žarošic

Branou smrti nás předešli:

24. června	Karel Štěpánek (1920) ze Žarošic
25. června	Růžena Nováčková (1929) ze Žarošic
23. září	Miroslav Šťastný (1931) ze Žarošic
28. září	Ludmila Hroudná (1926) ze Žarošic
2. října	Jaroslav Fronek (1936) z Násedlovic
8. října	Radim Kopřiva (1979) z Násedlovic
22. listopadu	Marie Konečná (1922) ze Žarošic

Latinská mše?

Už vícekrát jsem byl dotázán, jestli po nedávném papežově rozhodnutí budou znovu bývat mše svaté v latině. I když na stránkách Katolického týdeníku se psalo na dané téma několikrát a dost obšírně, nebude patrně na škodu vysvětlit, jaké důsledky má Motu

proprio Benedikta XVI. Summorum Pontificum. Většinou čerpáme informace ze světských médií, která se v církevní problematice orientují velmi povrchně a vybírají hlavně senzační témata.

Jak sám Svatý otec píše, pohnutkou

k vydání dokumentu byla jeho starost o jednotu církve. Vychází vstříc těm věřícím, kterým byla liturgie před II. vatikánským koncilem drahá a těžce nesli, že byla posledním koncilem nahrazena obnovenou liturgií bez možnosti slavit bohoslužbu starým způsobem, což se nikdy v dějinách církve nestalo. Už Jan Pavel II. dovolil takto mši svatou sloužit, pokud o ni bude mít zájem skupina věřících. Ti se měli obrátit na svého biskupa, který zajistil, aby v některém kostele diecéze byla sloužena mše svatá obřadem běžným před II. Vatikánem.

Podle rozhodnutí Benedikta XVI. stačí, když se zájemci o starou liturgii přihlásí u kteréhokoliv kněze, a ten by jim měl vyhovět a alespoň někdy dát možnost zúčastnit se mše svaté podle starého ritu. Nám známý způsob slavení mše svaté nadále zůstává řádnou formou, starý způsob je formou mimořádnou.

Je třeba poznamenat, že mše svatá v latině není automaticky bohoslužbou podle starého ritu. Latina vždycy zůstala liturgickým jazykem církve. Škoda, že byla v našich podmínkách

po II. vatikánském sněmu takřka zcela opuštěna. Nevím, kolik z nás by se umělo pomodlit Otče náš latinsky, nemluvě o dalších odpovědích při mši svaté. Starým ritem se myslí obřad mše svaté podle misálu bl. Jana XXIII. z roku 1962. Na něj si vzpomínají ti, kdo byli narozeni před tímto datem. Nespočíval jenom v užívání latiny a postojem kněze u oltáře zády k lidu, ale pramalým zapojením věřících do liturgie. Boží lid zastupoval ministrant, který přisluhoval u oltáře a odpovídal celebrantovi. Věřící v lavicích zpívali mešní píseň nebo se potichu se modlili. Neexistovala koncelebrace. Pokud bylo u kostela více kněží, každý ji sloužil sám, někdy třeba zároveň u bočních oltářů.

Z výše uvedeného vyplývá, že se církev nehodlá vracet před II. vatikánský sněm, nehrozí, že budeme slavit mše starým způsobem. Pokud však někdo o takovou liturgii projeví zájem, nesmí být jeho přání bráno na lehkou váhu. Osobně se domnívám, že se to bude v naší vlasti týkat jen malého zlomku katolických křesťanů.

P. Josef Pohanka

Modlitba řidiče

Popřeji mi, Pane, pevnou ruku a jisté oko. Dej, ať vždy řídím vozidlo s pocitem zodpovědnosti a nedopusť proto, abych způsobil nehodu. Ty jsi dárcem života. Nedovol, abych tento dar žádným skutkem nezničil nebo nepoškodil. Necht' pomáhám každému, kdo mě potřebuje. Kéž se raduji z krásy stvořeného světa. Kéž jedu svou cestou vždy klidně, vyrovnaně, pln radosti a důvěry v Tebe a bez nehody k cíli.

Pane, průvodce na cestách, pomáhej mi!

Příčina naší radosti

Maria představuje nejčistší obraz stvoření, je rodičkou Božího Syna. Je nejvzácnějším květem starozákonního lidu, který toužil po přislíbeném Mesiáši, a konečně je také předobrazem i matkou církve.

Její úloha v dějinách spásy je naslouchat Božímu slovu a poslušně na ně odpovědět. Ono Slovo z ní přijímá tělo, stává se člověkem. Maria je víc „uchem“ než „ústý“, ale v pevné naději zpívá v domě své příbuzné Alžběty Magnificat. Církev jej každý den opa-

kuje, vědoma si Boží milosti a síly.

Její „ano“ Božímu rozhodnutí, její „fiat“ nám umožňuje neopakovatelnou vánoční radost z toho, že matka Božího Syna je také naší matkou. Také skrze ni jsme bratry a sestrami Ježíše Krista, proto je Maria příčinou naší radosti.

Prožít opravdové, originální Vánoce znamená prožít je mariánsky. Pod ochranou Bohorodičky vstupujeme také do nového občanského roku.

Mons. Viliam Judák

Ukradený Ježíšek

Starý kněz s úžasem pohlížel na prázdné jesličky. Po prvním ohromení nastoupila úzkost a zmatek v jeho duši: „Ale jak? Jak? Ježíšek přece nemohl být...“ Nechtěl ani domyslet, že Ježíšek by mohl být ukraden. Úzkostlivě prohledal všechny kouty kostela. Ježíšek opravdu zmizel. Stín padl na opuštěné jesličky i na tvář starého a zbožného kněze. Hluboké tóny zvonů náhle naplnily vzduch slavnostní melodií, hovořící o míru na zemi a dobré vůli mezi lidmi. Srdce starého kněze pronikla ostrá bolest – mír, dobrá vůle – a Ježíšek byl ukraden asi pro několik drobných peněz, jež za něj dá vetešník.

Starý kněz krácel smutně k oltáři a klesl na kolena. Sklonil hlavu a mezi jeho prsty klouzaly kuličky růžence. Jeho rty se pohybovaly v památné kalvarské modlitbě: „Pane, opusť jim, neboť nevědí, co činí.“

Za chvíli šel pomalu k otevřeným

dveřím chrámu. Byl Boží hod vánoční a sněhové vločky tiše malovaly zem na bílo a milostně ji hladily. Kdo mohl klesnout tak hluboko, že na Vánoce uloupil z chrámu symbol Spasitele?

Tu byl zrak kněze něčím upoután. Byla to červená skvrna na bílém sněhu. Veselé, nové, červené sánky, tažené chudě oblečeným, ale radostně se tvářícím chlapcem. Malinký kluk s dírou ve své vlněné čepici si hrál se sněhovými vločkami. Daleko lépe byl před chladem a sněhem chráněn jezdec na nových sánkách. Byl celý zabalen do starého kabátu. „Veselé Vánoce, pane faráři!“ pozdravil kluk. „Bůh ti žehnej, synu.“ Malý chlapec zastavil se sánkami u chrámových dveří.

„Ty máš hezké sánky. To je dárek k Vánocům?“ „Ano, důstojný otče.“ Opatrně a láskyplně zvedl chlapec svého cestujícího ze sáněk a stoupal s ním po schodech. „A kdo je tím šťastným cestujícím, který se mohl

svést na tvých nových saních?“ Veliké, jasné oči pohlédly vzhůru ke starému knězi. Baculatá ručka odhrnula kabát z tváře „šťastného cestujícího“. „Přece Ježíšek, důstojný otče.“ Starý kněz se v úžasu zarazil. Pak se vzpamatoval a zeptal se vlídně: „A copak jsi s Ježíškem dělal?“ „Chtěl jsem k Vánocům červené sánky. Prosil jsem Ježíška, abych je určitě dostal. Slíbil jsem mu, že bude první, kdo se na nich sveze, když je dostanu.“

Kněz pohlédl dolů na zářící obličej chlapce. „Bylo to správné, důstojný otče, že bylo?“ zeptal se kluk s náhlou úzkostí a jeho potemnělé oči utkvěly tázavě na knězi. Oči starého faráře zvlhly. „Ano, mé dítě“, řekl měkce, „bylo to správné. A jsem přesvědčen, že Ježíškovi se projížďka líbila.“

Společně pak kráčeli k prázdným jesličkám. Chrátovou lodí se rozlétaly kroky starého kněze, jehož náhle přestal tížit smutek a jeho krok se při-

způsobil chůzi malého klučiny. Jeho rty se opět pohybovaly k modlitbě: „Nechte maličkých přijít ke mně!“

Pro zasmání

Dva zájemci o starší auto vešli do autobazaru a začali si vybírat. Prodavač jim ochotně nabízel, ale jeden z nich vytáhl kartičku, na které bylo napsáno: „Jsme hluchoněmí, promiňte.“

Prodavač tedy vytáhl blok a stručně jim vypsaly všechny přednosti každého auta, o které projevili zájem. Nakonec se dohodli na malém milém volkswagenu. Pak s autem na zkoušku objeli blok domů a zdálo se, že se jim náramně líbí. Když ale vjeli zpátky do

autobazaru, oba dva zavrtěli rozhodně hlavou. Prodavač načmáral na papír: „Proč vám nevyhovuje?“ Jeden z nich si papír vzal a napsal: „Chybí autorádio.“

Nadšený mladý kněz byl jmenován kaplanem v nemocnici. Jednoho dne procházel karty z příjmu a u jedné pacientky našel záznam, že je katolička. K tomuto údaji byla připojena podivná poznámka: „nechce návštěvu kněze, ledaže by upadla do bezvědomí.“

Zadáno nejen pro děti

Vánoční test

1. Jaká je liturgická barva adventu?

- a/ bílá
- b/ fialová
- c/ zelená

2. Co znamená česky slovo „advent“?

- a/ příprava
- b/ příchod
- c/ přídavek

3. Čím končí doba vánoční?

- a/ Novým rokem
- b/ svátkem Tří králů
- c/ křtem Páně

4. Za kterého císaře se narodil Ježíš Kristus?

- a/ Quirinia
- b/ Augusta
- c/ Nerona

5. O kolik byl starší Jan Křtitel než Pán Ježíš?

- a/ o 3 měsíce
- b/ o 6 měsíců
- c/ o 1 rok

6. Kde sídlil Herodes?

- a/ v Jeruzalémě
- b/ v Betlémě
- c/ v Jerichu

7. Který světec postavil první betlém?

- a/ svatý Josef
- b/ svatý Jan Křtitel
- c/ svatý František z Assisi

(správné odpovědi najdete na poslední straně)

Narodil se Kristus Pán

*Tiše dýchá celá zem,
v zimní spánek pohřížena,
prožívá svůj vánoční sen,
u jeslíček bdí Maria – Svatá žena.*

*Narodil se Kristus Pán,
stal se synem člověka,
smazal naše hříšné činy,
učinil z nás Boží syny.*

*Je tak nuzný, je tak chudý,
jen aby nás obohatil,
je naším Bohem, naším bratrem,
lásku Boží všem navrátil.*

*Byl zavínut do pleníček,
aby v betlémském tichu
nás zbavil pout našich hříchů,
tak maličkým v jesličkách byl,
jen aby nás velikými učinil.*

*Pastýřská jeskyně v ticho pohřžena,
u jeslí bdí Maria – Svatá žena,
proč se narodil tvůj Syn
e stáji studené?
Aby nás uvedl do rajske vlastní blažené!*

*Od prvního okamžiku
svého svatého života
se pro nás všechny obětuje,
jeho láska proudem přetéká
na kříži i u betlémské sluje.*

*Otevřme srdce
pro Lásku vtěleného Slova,
která se obětuje pro nás znova a znova,
slyšme božního anděla hlas:
„Narodil se vám Spasitel!“
Kéž se narodí v našich srdcích,
kéž narodí se v nás!*

Jarmila Urbánková

Významné dny v roce 2008

6. únor	Popeleční středa	31. srpen	Zásvětná pouť do Šaštína
23. březen	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	6. září	Kněžské svěcení v Lovčicích
4. dubna	Adorační den v Násedlovicích	7. září	Primice v Lovčicích
1. květen	Farní pouť	13. září	Zlatá sobota
11. květen	Slavnost Seslání Ducha svatého – Den matek	4. října	Modlitební most s Arcibiskupským kněžským seminářem v Olomouci
18. květen	Slavnost Nejsvětější Trojice – 1. svaté přijímání	19. října	Hody v Žarošicích
21. květen	Pouť na Svatý Kopeček	2. listopadu	Pobožnosti za zemřelé na našich hřbitovech
25. květen	Boží tělo	9. listopadu	Hody v Násedlovicích
2. července	Adorační den v Žarošicích	30. listopadu	1. neděle adventní

Správné řešení Vánočního testu: 1b, 2b, 3c, 4b, 5b, 6a, 7c

Hlas od Panny Marie, farní občasník
Vydává Římskokatolická farnost Žarošice
Žarošice 51, 696 34

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna – č. ú. 181645720/0300
Uzávěrka příštího čísla 17. února 2008